ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΚΗΔΕΙΑ ΜΟΥ

[Τοῦ Βερανζέρου]

Πρωΐ, πρωΐ, δὲν ξέρω πῶς, ἀπὸ ποιὰ τρύπα μπῆκαν
Καὶ χύθηκαν στὴν ἔρημη κρεβατοκάμαρά μου
Ἕνα σωρὸ μαγγόπαιδα, μελίσσι—συμφορά μου
Μελίσσι ἐρωτόπουλα, π' ἀναίσθητο μὲ βρῆκαν,
Ἀκούνητο, χωρὶς λαλιά, χωρὶς ζωῆς σημεῖο
Καὶ λέγανε : «Ἀμ'εἶνε πιὰ γιὰ τὸ νεκροταφεῖο».
Χά ! χά ! χά ! τὸν θάβουμε, μωρὲ παιδιά, τὶ λέτε ;
Κ' ἐγὼ ποὺ τόσο ἕνα καιρὸ πιστὰ τ' ἀκολουθοῦσα,
Τὰ βλασφημοῦσα μέσα μου, κρυφὰ τὰ βλασφημοῦσα
Τ' ἀχάριστα ! Ἔ ! φίλοι μου, πεθαίνω δὲ μὲ κλαῖτε
Πεθαίνω κλαῖτε, κλαῖτε με ! ἀντίο σας ! ἀντίο !
Ἀ ! τὰ τσαχπίνια ! πέφτουν σᾶν κουνούπια, στὸ κρασί μου
Ρουφᾶνε καὶ τὴν ὕστερη γλυκειὰ σταλαματιά του
Χαϊδεύουν τὴ Μαρούλα μου καὶ κύττα τους, ἀλοί μου !
Μοιράζουνε στὸ λείψανο καθένας τὴ δουλειά του,
Κρατοῦνε τὶς κορδέλλαις μου μπροστὰ καὶ πίσω δύο
Ψάλλουν ἡ μύταις των καὶ νά, γιὰ τὸ νεκροταφεῖο.
Μωρὲ παιδιά, μὲ πέρνουνε, τὴν ἔπαθα ! τὶ λέτε ;
Ἕνας σηκώνει τὸ σταυρό, ἄλλοι βαστοῦν λαμπάδες
Κιὶ ντύνονται, ὡς δώδεκα παπάδες, δεσποτάδες·
Μωρὲ παιδιά, μὲ βαίνουνε στ' ἀμάξι ! δὲ μὲ κλαῖτε.
Κλαῖτε με ! πάω, χάθηκα, ἀντίο σας ! ἀντίο !
Μὲ χάχλενα ξοπίσω μου, σὲ δυὸ σειραῖς βαδίζουν...
Τὶ μάγκαις ! τούμπαις κάνουνε, στὸ δρόμο λὲν τραγούδια,
Στὸ ὕστερο κρεββάτι μου, ποὺ τρέμουσαις γυαλίζουν,
Μῶχουν κιθάρα κεντητή, ποτῆρι καὶ λουλούδια
Τῆς τρελλαμένης Μούσας μου χαρούμενο σημεῖο,
Στὸ δρόμο τὸ καπέλλο των μοῦ βγαίνουν ἕνα δύο,
Κι' αὐτοὶ στὸ Χάρο τοκιστὴ κι' αὐτοὶ χρεωφειλέται
Καὶ λένε μέσα τους : «Ἀμὴ τὰ πάντα ματαιότης !»
Ὅλοι στὸν κόσμο σβύνουνε, αὐτὰ 'χει ἡ ἀνθρωπότης !
Ἀδέλφια μου ! τὸ φίλο σας, μωρὲ παιδιά, δὲν κλαῖτε ;
Νά ! Νά ! μὲ πᾶνε τρέχοντας ! ἀντίο σας ! ἀντίο !

Γιὰ ψαλμωδία νεκρικὴ μοῦ φάλλουν μὲ τὴ μύτη
Τὰ πειὸ τρελλὰ τραγούδια μου, ὅλο ζωὴ καὶ νειάτα.
Κι' ἀπάνω ἀπ' τὴν πλάκα μου ἡ σμίλη τοῦ τεχνίτη
Σκαλίζει δάφνη καὶ μυρτιὰ καὶ γράμματα λουσάτα,
Μὲ ὅλ' αὐτὰ τὴν δόξα μου φωνάζει τὸ μνημεῖο,
Κι' ἂς εἶνε μέσ' στὰ σπλάχνα του ἐρήμωσι καὶ κρύο.
Γιὰ νὰ πιστέψω πῶς Θεὸς θὰ γίνω... μὰ τὶ λέτε !
Μωρὲ παιδιά, δὲν ἤθελα ἀκόμα νὰ πεθάνω !
Ὤχ ! Ὤχ ! μοῦ ρίχνουν χώματα στὰ στήθεια μου ἀπάνω
Ἔ ! φίλε μου, μὲ θάβουνε, μὲ θάψαν, δὲν μὲ κλαῖτε ;
Βαθειὰ μὲ παραχώσανε ! ἀντίο σας ! ἀντίο !

Μὰ νὰ ἡ τύχη τόφερε καὶ ἀπὸ κεῖ δροσάτο,
Τὴν ὥρα ποὺ μὲ θάβανε περνάει τὸ χ ρ υ σ ό μ ο υ,
Μ' ἀρπάχνει ἀπ' τὸ μνῆμα μου στὴν ἀγκαλιὰ τρεχάτο
Καὶ νοιώθω πῶς ζωντάνεψα ἀπ' τὸν καρδιόχτυπό μου !
Σεῖς ποὺ τ' ὡραῖο τῆς ζωῆς ξεσχίζετε βιβλίο,
Π' ὅλα στραβὰ τὰ βρίσκετε μὲ τὸ σοφὸ κρανίο,
Σεῖς πού, γιατὶ γεράσατε, ψεύτη τὸν κόσμο λέτε
Πικρή, ξυνὴ εἶν' ἡ ζωή, χωρὶς δροσιὰ καὶ νειότη
Κι' ἀλλοιῶς τὸν κόσμο βλέπετε στὴ λεβεντιὰ τὴν πρώτη
Μὰ τώρα λυπηθῆτε με, μοῦ πρέπει νὰ μὲ κλαῖτε
Γιατί ; — Γιατ' ἀνεστήθηκα... ἀντίο σας ! Ἀντίο !...

Μεταφρ. **Κλεάνθους Τριανταφύλλου (Ραμπαγᾶ)**

τάλλια. Τὰ πρῶτα μου κονσέρτα τἄδοσα στὴ Βιέννη καὶ στὸ Βουκουρέστιον καὶ ὅπου εἶχα τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω ἀπὸ κοντὰ τὴν βασίλισσα τῆς Ρουμανίας Κάρμεν-Σύλβαν, τὴν ὁποίαν ἐθαύμασα γιὰ τὴ χάρι της, τὴν ἁπλότητά της καὶ τὴν ἀλησμόνητη ἀγαθοτητά της. Στὰ κονσέρτα μου ἐκεῖ ἐγνώρισα ὁλόκληρη τὴ Βασιλικὴ οἰκογένεια καὶ τὴν Αὐλή, τοὺς ἐξέχοντας πολιτικοὺς τῆς Ρουμανίας καὶ ἄλλον ἐκλεκτὸν κόσμον. Μ' ἔλεγαν, ὅπως τοὺς ἄρεσε, Ρουμανίδα, ἐν τούτοις ὅμως ἐγὼ νοσταλγοῦσα τὴν πατρίδα μου, καὶ μιὰ μέρα πράγματι ἐδοκίμασα αὐτὴ τὴν εὐτυχία νὰ ἰδῶ τὸν Ἀττικὸν οὐρανό.

Ἐδῶ ἔδοσα πολλὲς συναυλίες γιὰ φιλανθρωπικοὺς σκοπούς.

Τώρα ἀσχολοῦμαι εἰς σύνθεσιν πολλῶν μουσικῶν ἔργων, καὶ εἰς τὴν μουσικὴν ἐκπαίδευσιν τῶν φιλτάτων μου μικρῶν ἐγγονῶν.

Ὅλη ἡ ἐργασία μου μένει ἀνέκδοτη. Ἡ κόρη μου θὰ λάβῃ τὴν ἐντολὴν νὰ ἐκδόσῃ τὰς μουσικάς μου συνθέσεις, ἀφοῦ πρῶτα θὰ ἔλθῃ στὸ κρεββάτι μου καὶ μοῦ κλείσει τὰ μάτια μου, ὅταν ὁ Θεὸς μὲ καλέσῃ κοντά του !...

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : **Ἀνέκδοτα τῶν κ. κ. Παντελῆ Χόρν, Θεοφράστου Σακελλαρίδη καὶ Κυρίας Ἐλ. Νεγρεπόντη ("Ἄλκη Θρύλου). Ὁ κ. Χὸρν καὶ τὸ πρῶτο του ἔργο. Στὸ Ναυτοδικεῖο ἐπὶ... προσβολῇ τῆς δημοσίας αἰδοῦς ! Οἱ πυρετοί. Ὁ Ναύαρχος Κουντουριώτης δὲν δίδει κινίνο. Καὶ τοὺς τὸ στέλνει... μιὰ ἐχθρικὴ ὀβίδα !... Ἕνα τραγικὸ ἀνέκδοτο τοῦ Σακελλαρίδη. Πῶς ἀπέθανε ὁ ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου ηὐχήθη τὴν προηγουμένην τὸν θάνατον ! Ἡ Κα Νεγροπόντη εἰς... χεῖρας τῶν ἐκδοτῶν. Πῶς τῆς ἐσαλατοποίησαν ἕνα διήγημα κτλ. κτλ.**

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΗΑΣ

ΜΑΣΚΕΣ

Ἡ γενεά μας δὲν ἐγνώρισε τὸν ἰδιόρρυθμον ἀλλὰ καὶ βαθὺν καὶ γλαφυρὸν λόγιον Κ. Ἱ ε ρ ο κ λ ῆ ν, τῆς περασμένης γενεᾶς.

Τὸ ὄνομά του ἐλησμονήθη σήμερον, δὲν τὸ ἐνθυμοῦνται δὲ οὔτε αὐτοὶ οἱ σύγχρονοι δημοσιογράφοι..

Τὰ ἔργα του ἐχάθησαν, μὴ ἐκδοθέντα εἰς βιβλίον

Εἰς Ἀθηναϊκὴν οἰκογένειαν εὑρέθησαν χειρόγραφά του μερικά, μικρῶν πεζῶν του ποιημάτων, τὰ ὁποῖα ἐπιγράφει «Μάσκες», διότι ἐφαντάζετο τὴν ζωὴν σᾶν μιὰ Ἀποκρηὰ μασκαρευμένην, κρύπτουσαν κάτω ἀπὸ προσωπεῖα τὴν ἀλήθεια καὶ γεμάτη ἀντιθέσεις τῶν φαινομένων πρὸς τὰ πράγματα.

I

Χθὲς ἡ αὐγὴ ἦταν γλυκειὰ καὶ ροδοστέφανη. Ἐστράφην πρὸς τὴν ψυχή μου, ποὺ ἀγαποῦσε καὶ τὴν εἶδα μόνη καὶ ἔρημο καὶ ταπεινωμένην καὶ σιωπηλὴν καὶ νοσταλγοῦσαν πρὸς τὸν οὐρανόν. Προσπυχήθην εἰς τὸν Ὕψιστον καὶ εἶπον :

— Ἐὰν ὑπάρχῃς, πάτερ τοῦ παντός, δὸς δρόσον εἰς τὸ αἷμα μου καὶ γαλήνην εἰς τὴν ψυχήν μου καὶ εἰς τὴν καρδίαν μου πίστιν.

Αἱ χελιδόνες ἐπερνύγιζαν ἐμπρὸς στοὺς ὀφθαλμούς μου, φάλλουσαι τὸν ἔρωτα, τὰ ἴα ἐφιλήθησαν ὑπὸ πνοὴν ζεφύρου, ἀλλὰ ἡ ψυχή μου ἔμεινε μόνη καὶ σκυθρωπὴ καὶ ἡ προσευχή μου ἦτανε ματαία, σᾶν ἠχὼ ὀρέων, σὰν τοῦ κύματος ὁ στεναγμός.

Τότε προσευχήθηκα πάλι καὶ εἶπα :

— Διατί, Θεέ μου, τὰ ἴα σου δὲν εἶχαν εὐωδιὰν διὰ τὴν καρδιάν μου καὶ ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἥλιου δὲν διαλύει τὸ σκότος τῆς ψυχῆς μου ;

Ἀλλὰ κανεὶς ἀπὸ τὸ σύμπαν δὲν μὲ ἄκουσε καὶ μόνο μοῦ ἀπήντησαν τὰ δάκρυα τῶν ματιῶν μου.

Ἐπιθυμοῦσα νὰ εἶμαι ὡς τὸ πτηνόν, ποὺ ψάλλει ὅταν κλαίει, ἢ ὡς τὰ σύννεφα ποὺ κεραυνοβολοῦν ὅταν ὀργίζονται, ἀλλὰ ἡ καρδιά μου δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ὀργίζεται καὶ δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ φάλλῃ.

Τίς φοβᾶται τὴν ὀργή, τοῦ μὴ ἀγαπωμένου, ἢ ποιὸς εὐφραίνεται μὲ τὸ τραγοῦδι τοῦ ἀπηλπισμένου ;

Μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐμοῦ, εἶνε ἕνας ὠκεανός, καὶ κάθομαι μόνος, μαζὶ μὲ τὴν ψυχή μου εἰς τὶς ὄχθες τείνοντας τὰ χέρια πρὸς τὴν ζωήν, καὶ πρὸς τὸν κόσμον.

II

Ἐὰν ἀκούσῃς τοὺς παλμοὺς τῆς καρδιᾶς μου, ὦ γυναῖκα, δὲν θ' ἀκούσῃς πλέον, τὸν βάρβαρον θόρυβον τοῦ κόσμου καὶ δὲν θὰ κατοικῇς στὴν γῆν αὐτὴν τῆς σκέψεως καὶ τοῦ ὀλέθρου.

Θὰ σὲ διδάξω σᾶν πατήρ, τ' ἀγαπημένο του παιδί, τὶ θεῖον ὑπάρχει εἰς τὴν φύσιν, καὶ πόσον εἶνε θαυμαστὸς ὁ ψίθυρος τοῦ ψυαχίου καὶ πόση μελωδικὴ τοῦ ζεφύρου ἡ πνοή, ὅταν χαϊδεύει τὰ φύλλα τῆς ἀμυγδαλιᾶς καὶ τῆς συκαμινιᾶς. Ἡ καρδιά σου, ποὺ θ' ἀναγεννηθῇ, θ' ἀσπαίρῃ ἀπὸ τὴν ἡδονὴ ἐμπρὸς εἰς τὴν μαρμαρυγὴ μιᾶς ἀκτῖνος, καὶ ἡ εὐδαιμονία θὰ περιρρέῃ τὴν ὕπαρξί σου, ὡς τὸ ψάρι, τὰ ὕδατα τοῦ ὠκεανοῦ.

Διατὶ διστάζεις ; Ἐὰν δὲν πιστεύσῃς ἐκεῖνον ποὺ σὲ ἀγαπᾷ, τότε ποιὸν θὰ πιστέψῃς ;

Θέλεις νὰ ζήσῃς στὴν καρδιά μου, ὅπως ζεῖ τὸ πτηνὸν εἰς τὴν φωλιάν του καὶ ὡς τὸ ἄρωμα εἰς τὸν κάλυκα τοῦ ἄνθους ;

Βλέπεις πόσα δένδρα καὶ πόσα δάση ὑπάρχουνε γιὰ τὰ ἐρωτευμένα τὰ πουλιά, καὶ πόσους κόσμους δημιουργεῖ ὁ ἔρωτας, γιὰ ὅσους ἀγαπιῶνται ;

Θὰ ζῶμεν, ὡς μέλισσαι ἀπὸ τῶν ἀνθέων τοὺς χυμούς, καὶ ἀπὸ τὴν εὐδαιμονία μας θὰ παραδειγματισθῇ ἡ γῆ καὶ θὰ δικαιωθῇ ἡ Θεία Πρόνοια, ποὺ ἀγάπησε τὸν ἀχάριστον τοῦτον κόσμον, ὅπως ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ !...

† **Κ. Ἱεροκλῆς**

Τὸ «Μπουκέτο» ὑρίσκεται στὴν εὐχάριστο θέσι νὰ σᾶς ἀναγγείλῃ, ὅτι ἀπέκτησε ἤδη, καὶ τὴν **Αὐτοβιογραφίαν** τοῦ ἀλησμονήτου θεατρικοῦ συγγραφέως, ποιητοῦ, σατυρικοῦ, μυθιστοριογράφου *ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ* ἡ ὁποία ἐγράφη ὑπὸ τοῦ πολυκλαύστου λογοτέχνου ὀλίγον καιρὸν πρὸ τοῦ θανάτου του καὶ τὴν ὁποίαν θ' ἀρχίσῃ νὰ δημοσιεύῃ προσεχῶς.